„Apák és fiúk”

Baranyi Ferenc és Baranyi Péter

Versek és képek

A *Képek tükrében című fotóalbumból*
Hungarovox, 2017

Echo 2011

TRANZIT

Valaki jön az éjszakából,
elébe visszhangzik a távol:
az eddig megtett út mögötte.
Szembeszél húzza már előre.

Hova jutott be? Hova lép ki?
E hely végállomása néki?
Vagy csak kietlen pihenőhely,
hol elidőzni is erő kell?

Valaki jött az éjszakából,
éj-űzte, éj-takarta vándor,
s újra kilép az éjszakába.

Visszhang előtte és utána.

Áttűnés 2011

MEDITERRANEA

Mikor holdfényben fürdik már a tájék:
tücsök és lepke is kigyúl a vágytól,
forró a déli szél is, szinte már ég,
mikor kinéz a lány kis ablakából.

Szemléli: hódol-é a csillagtábor?

Fényes, veszettül fényes mind a csillag,
de tekintete tündöklőbb a lánynak,
az ég burkán is átragyogva hírt ad
oly üdvösségről, mit csak földi vágy ad.

Bosszantására angyalok hadának.

cím nélkül 2009

KACÉR REPESŐ

Dallam igézi, táncol a lány,
botlik a fény csupaszín derekán,
tarka a szoknya, szárnya viszi,
s tarka a röpte, sugár szinezi.

Szép hevületben izzik a nyár,
bársony a szél, melegít, muzsikál,
ám az időnek jégfoga nő
s megmar a tél, te kacér repeső…

Vethet-e véget táncnak idő?

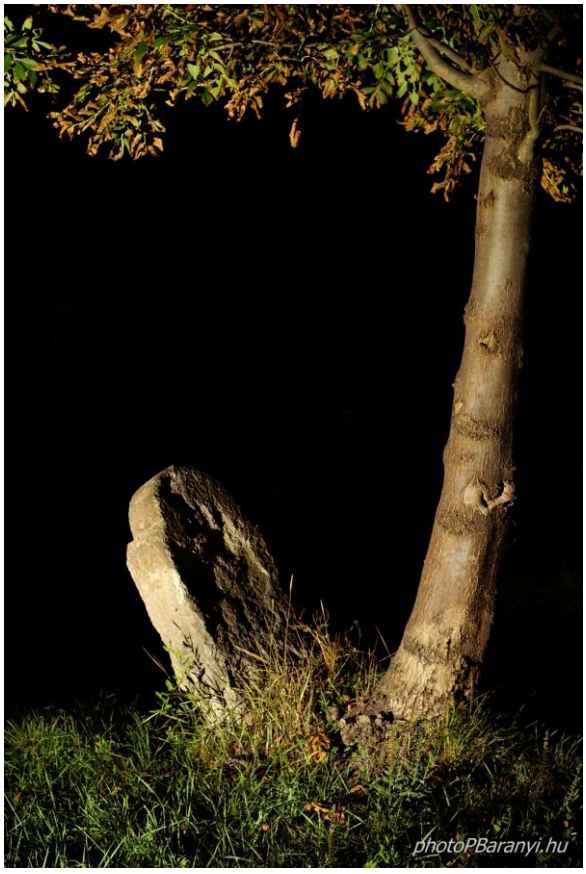

cím nélkül 2010

DARKNESS

Sűrű sötétben nem tehet
egy lépést sem a képzelet,
az áthatolhatatlan éjben
nem int felé csöpp messzi fény sem,
így lombon, romfalon marad –
csak azok világítanak.

Egy villanás elég neki,
mely a távolba röpteti,
lidérc vagy szentjánosbogárka
nyomát követve messze szállna,
de a borzalmas vaksötét
páncélját nem törheti szét.

cím nélkül 2007

NINCS PUSZTULÁS

A fa sírkő mellől is ég felé tör,
de nem szakadhat el a gyökerétől.

Holtakból is táplálkozik az élet
erein át a fa gyökérzetének.

A foszló test jó táplálék a fának –
élősdije az élet a halálnak.

Ne fintorogj, a rothadást ha érzed,
mert létforrássá válhat az enyészet.

Rügy, majd virág, majd zöld levél az ágon:
gyönyörűszép győzelem a halálon.

Nincs pusztulás. Ne rettegj hát a végtől.
A fában folytatod, mely ég felé tör.

Holt lelkek - zárókép 2014 (1988)

CSARNOK

Ahol az ablak betörik,
ahol a tető beszakad,
onnan kiillan a jövő,
de a múlt képe ott marad.
Kikukucskál a réseken,
ki is bújik, de visszatér
rögtön a rozsdás vaskapun,
mit neki nyitott ki a szél.
S telerakja a csarnokot
emlékek kontúrjaival,
és minden emlék testet ölt,
mielőtt végleg múltba hal.
Már nem ürességet talál,
aki véletlenül betér,
hisz minden sejlő rajzolat
pulzáló évekről mesél,
évekről, melyeknek során
formálódott itt valami,

minek létét új létre kelt
holtnak hitt múlt oltotta ki.